

Γράφει ο **Λέανδρος Μπόλαρης**

Το τριήμερο φεστιβάλ επαναστατικών ιδεών **Μαρξισμός 2023, 7-9 Ιούλη στη Νομική της Αθήνας** διεξάγεται ενώ οι εξελίξεις είναι καταγιτιστικές. Η παραίτηση του Τσίπρα από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ μετά την συντριβή του και στις εκλογές της 25 Ιούνη ανοίγει ακόμα περισσότερο μια ήδη ξεκινήμενη συζήτηση. Μπορεί η Αριστερά και το εργατικό κίνημα να σταματήσουν και εν τέλει να ανατρέψουν τη νέα κυβέρνηση Μητσοτάκη ή έχουμε «όλοι» υποστεί μια στρατηγική ήττα τόσο μεγάλου μεγέθους οπότε το μόνο που μας μένει είναι ο «αναστοχασμός» για να «μαζέψουμε τα κομμάτια μας»;

Το βασικό ζήτημα που υπεκφεύγει ο θόρυβος στα ΜΜΕ -και οι διεργασίες στα ηγετικά κλιμάκια του ΣΥΡΙΖΑ- είναι ότι αυτό που χρειάζεται ο κόσμος της Αριστεράς, ο κόσμος που βγήκε στο δρόμο και στην απεργία τα προηγούμενα τέσσερα χρόνια (ας θυμηθούμε τις εκτιμήσεις του καλοκαιριού του 2019 ότι «ο κόσμος της Αριστεράς έχει γίνει σκόνη») δεν είναι αλλαγή προσώπων, είναι αλλαγή στρατηγικής. Η συζήτηση για την στρατηγική είναι αναγκαία, δεν είναι πάρεργο.

Οι διαθέσεις της ΝΔ και της άρχουσας τάξης είναι διάφανες. Τις δείχνει η σύνθεση της νέας κυβέρνησης. Επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων, το νερό είναι το επόμενο «φιλέτο», λιτότητα (το «στρίμωγμα» που λέγανε με κομψό τρόπο προεκλογικά τα ΜΜΕ για να μη

χαλάσουν τη σούπα του Μητσοτάκη) με μπόλικες δόσεις ρατσισμού και σεξισμού και γέφυρες με την ακροδεξιά και τους φασίστες. Ο Μπαλτάκος έχει φύγει ο Βορίδης είναι εδώ...

Ποια είναι λοιπόν η επόμενη μάχη; Μια πιο επιτυχημένη εκλογική καμπάνια για τις ευρωεκλογές του 2024; Ή το δυνάμωμα της εργατικής αντίστασης εδώ και τώρα, το άπλωμα και η γενίκευσή της; Η διαφορά δεν είναι στην έμφαση, είναι στην ουσία. Ο κοινοβουλευτικός δρόμος που πατάει φρένο στους αγώνες γιατί «κοστίζουν ψήφους» ή «εκφυλίζονται» απέναντι στον επαναστατικό δρόμο που βλέπει την εργατική τάξη σαν το υποκείμενο της αλλαγής και ενισχύει τη δυναμική του.

Αυτά τα ερωτήματα μας φέρνουν κατευθείαν στο τριήμερο Μαρξισμός 2023.

Θέλουμε να συζητήσουμε «πώς νικάνε οι εργατικοί αγώνες», πώς θα οργανώσουμε την «πάλη για το νερό» ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά και το «πώς τσακίζουμε το σύστημα του σεξισμού». Οι συζητήσεις για τη «Δίκη-Καταδίκη της Χρυσής Αυγής» και για την πάλη για «Σύνορα ανοιχτά», γίνονται ακόμα πιο επίκαιρες μετά το έγκλημα στην Πύλο και την είσοδο του κόμματος του ναζί Κασιδιάρη στη βουλή.

Η ιστορική εμπειρία του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς είναι απαραίτητη σε αυτή την προσπάθεια. Πρόσφατα έφυγε από κοντά μας ο Δ. Λιβιεράτος ο ιστορικός του εργατικού κινήματος που μας άφησε κληρονομιά τις «σχισμένες σελίδες» της ιστορίας της ταξικής από το σταλινισμό και τις ρεφορμιστικές ηγεσίες.

Ένα από τα πιο πολύτιμα κείμενά του κυκλοφορεί στην έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου για τα Ιουλιανά του '65. Τότε που το χειρόφρενο του «ρεαλισμού» και τον «αρνητικών συσχετισμών» από την ηγεσία της ΕΔΑ/ΚΚΕ κόστισε τη «Χαμένη Άνοιξη» ενός κινήματος που στην Ελλάδα ήταν το ξεκίνημα του «Μάη του '68». Στο τριήμερο θα έχουμε συζητήσεις και για τα «60 χρόνια από τη δολοφονία του Γρ. Λαμπράκη» και για τον Μάη του '68. Και όχι μόνο αυτές: η ρήξη με τη ρεφορμιστική στρατηγική κρατάει από τη δεκαετία του '20 και συμπυκνώνεται στη δράση και το έργο του Παντελή Πουλιόπουλου που φέτος συμπληρώνονται 80 χρόνια από την εκτέλεσή του.

Το ίδιο απαραίτητη είναι και η θεωρητική κληρονομιά του μαρξισμού, σε θέματα που ανοίγουν αντιπαραθέσεις: ζούμε το «Τέλος του ρεφορμισμού;» Είναι μια άποψη που αγαπάει να επαναλαμβάνουν οι εκπρόσωποι της άρχουσας τάξης για να μας πουν ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει, αλλά μοιράζονται και ρεύματα της Αριστεράς. Τι έχει να πει ο μαρξισμός για «το σεξ και το φύλλο», για τη «Τεχνητή Νοημοσύνη», για τη «Ψυχική Υγεία»;

Η άρχουσα τάξη και η ΝΔ εξαπολύουν μια συστηματική ιδεολογική επίθεση για να πείσουν ότι το σύστημά τους «δουλεύει» και σταθεροποιείται. Χρειαζόμαστε ανάλυση και επιχειρήματα για τη «μακρόσυρτη οικονομική κρίση», για τον «Ιμπεριαλισμό χθες και σήμερα από τον Α΄ Παγκόσμιο μέχρι την Ουκρανία», για την Κίνα που έγινε «από μισοαποικία σε υπερδύναμη», για την περιβαλλοντική καταστροφή.

Οι συζητήσεις του τριήμερου είναι ευκαιρία για διάλογο και συντροφική αντιπαράθεση με όλο το δυναμικό της Αριστεράς και των αγώνων. Αυτό αφορά, βέβαια, και το μέτωπό μας, την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Θα συζητήσουμε για τις εκλογικές μάχες που έδωσε αλλά με το βλέμμα στραμμένο στις μάχες που πρέπει και θα δώσουμε μαζί το επόμενο διάστημα στο «πεζοδρόμιο» με τις σημαίες της επανάστασης ψηλά!

Ο **Μαρξισμός 2023** είναι η ευκαιρία για να αναζητήσουμε τις εναλλακτικές απαντήσεις στην κρίση του συστήματος στηριγμένοι στις επαναστατικές παραδόσεις της εργατικής τάξης. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει 42 συζητήσεις με συμμετοχές αγωνιστών από εργασιακούς χώρους που ετοιμάζονται για τις μάχες, από τα νοσοκομεία που απεργούν στις 12 Ιούλη και τα σχολεία -με το συνέδριο της ΔΟΕ να αποφασίζει τη συνέχιση της απεργίας-αποχής για τη «αξιολόγηση», μέχρι την ΕΥΔΑΠ και τα Μουσεία.

Συμμετέχουν πανεπιστημιακοί από ευρύ φάσμα της Αριστεράς. αγωνιστές του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος μαζί με δικηγόρους της πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής. Τα Χανιά μας έστειλαν το μήνυμα ότι μπορούμε να τσακίσουμε την απόπειρα των φασιστών να ξανασηκώσουν κεφάλι! Αγωνίστριες/-στές που έχουν συμμετέχει στους αγώνες ενάντια στον σεξισμό και την καταπίεση της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, ομιλητές από τη Γαλλία, την Τουρκία, την Κύπρο.

Ο «Μαρξισμός» έχει μια ιστορία 35 χρόνων. Ξεκίνησε σαν ένα διήμερο με τέσσερις συζητήσεις αφιερωμένες στην επέτειο του Μάη το 1988. Από τότε έχει διατρέξει μια πορεία που συναντιέται με τις μεγάλες και μικρές μάχες του εργατικού κινήματος, τα σταυροδρόμια που έχει συναντήσει η Αριστερά. Τροφοδοτήθηκε από αυτές τις εμπειρίες και με τη σειρά του είχε τη δική του, μεγάλη κατά τη γνώμη μας, συμβολή στη διαμόρφωση και τον εμπλουτισμό του ρεύματος της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς.

Ο Λένιν -για τον οποίο οργανώνουμε μια από τις συζητήσεις του «Μαρξισμού», επέμενε ότι: «δεν υπάρχει επαναστατική πράξη χωρίς επαναστατική θεωρία». Ο Αντόνιο Γκράμσι, στον οποίο αφιερώνεται και μια από τις συζητήσεις του τριήμερου, είχε γράψει ότι ο μαρξισμός είναι η «θεωρία της πράξης». Ο Τζέιμς Κόνολι, ο ιρλανδός εργατικός ηγέτης και

επαναστάτης, έχει γράψει πιο ποιητικά: «οι μόνοι αληθινοί προφήτες είναι εκείνοι που χαράζουν το μέλλον το οποίο αναγγέλλουν». Σε αυτή την παράδοση στηρίζεται το τριήμερο Μαρξισμός 2023. Σας καλούμε όλες/ους να συμμετέχετε!

Δείτε [εδώ](#) το πρόγραμμα του τριήμερου Φεστιβάλ.